

раднаргоспу, головою секції хімічної технології Харківського наукового центру АН УРСР, членом Обласного комітету захисту миру. Багато уваги він приділяв виконанню обов'язків голови правління Харківського відділення Товариства радянсько-французької дружби.

Заслуги В.І. Атрошенка, який усе своє життя вміло поєднував багаторічну плідну педагогічну і науково-дослідну діяльність з активною громадською ро-

ботою, були високо оцінені державою. Крім звання Героя Соціалістичної Праці, він був нагороджений двома орденами Леніна, орденом Трудового Червоного Прапора і багатьма медалями.

Традиції і справу Василя Івановича Атрошенка продовжують його учні. Наукові ідеї і праці школи успішно розвиваються і в теперішній час не тільки в Національному технічному університеті «ХПІ», але і в ряді наукових центрів України та за її межами.

1. *Ройтер В.А.* Вчений і педагог // Вісн. АН УРСР. — 1970. — № 3. — С. 101—102.
2. *Гороховатський Я.Б.* Атрошенко В. І. // Там само. — 1976. — № 7. — С. 93.
3. *70-річчя академіка АН УРСР В. І. Атрошенка* // Там само. — 1976. — № 6. — С. 103.
4. *Атрошенко В.И.* // Биографии ученых Украинской ССР. — К.: Наук. думка, 1987.
5. *Мельник Т.В.* Наукова школа академіка НАН України В. І. Атрошенка // Наука та наукознавство. — 2004. — № 3. — С. 125—130.

Одержано 21.03.2006

Т.В.Мельник

Василий Іванович Атрошенко (к 100-летию со дня рождения)

Матеріали статті присвячені 100-летию со дня рождения видатного українського хіміка — академіка Василя Івановича Атрошенка, основателя научно-технической школы кинетики и катализа процессов связывания азота.

100 років тому народився геолог, член-кореспондент НАН України (з 1972 р.) **Микола Романович ЛАДИЖЕНСЬКИЙ** (28.03.1906 р., с. Літіння, тепер Львівська область). Закінчив Гірничу академію у Кракові (1936). З 1951 р. працював в

Інституті геології і геохімії горючих копалин АН України (з 1959 р. — завідувачий відділом).

Наукові праці присвячено вивченню геології і нафтогазоносності Карпат.

Помер 11.05.1975 року.

100 років тому народився механік, член-кореспондент НАН України (з 1951 р.) **Олександр Михайлович ПЕНЬКОВ** (11.04.1906 р., м. Катеринослав, тепер Дніпропетровськ). Закінчив Дніпропетровський гірничий інститут (1930). У 1941—1958 рр. (з перервою) працював в Інституті гірничої механіки АН України,

з 1954 р. — в Київському інституті інженерів цивільної авіації.

Наукові праці присвячено теорії стійкості авіаційних конструкцій.

Заслужений діяч науки і техніки України (1966 р.)

Помер 24.09.1968 року.

100 років тому народився геофізик, академік НАН України (з 1961 р.) **Серафим Іванович СУББОТІН** (03.05.1906 р., м. Казань, Татарстан). Закінчив Ка-

занський університет (1931). У 1944—1950 рр. працював в Інституті геологічних наук АН України, в 1950—1960 рр. — в Інституті геології корисних копалин

АН України, з 1961 р. — директор Інституту геофізики АН України. У 1966 — 1976 рр. — академік-секретар Відділення наук про Землю та космос АН України.

Наукові праці в галузі теоретичної та прикладної геофізики.

Державна премія України (1972, 1984).
Заслужений діяч науки України (1966).

100 років тому народився геолог, петрограф, член-кореспондент НАН України (з 1967 р.) **Іван Степанович УСЕНКО** (27.03.1906 р., с. Келеберда, Черкаської області). Закінчив Київський гірничий інститут (1932). У 1936 — 1969 рр. працював в Інституті геологічних наук АН України (з 1949 р. — завідувач відділом), з 1969 р. — завідувач відділом Інституту геохімії і фізики мінералів АН України.

Премія імені В.І.Вернадського (1976).
Президією НАН України засновано премію імені С.І.Субботіна. Його ім'я присвоєно Інституту геофізики НАН України.

Помер 16.01. 1976 року.

Наукові праці присвячено вивченню основних та ультраосновних порід раннього докембрію. Запропонував класифікацію геологічних формацій Українського щита.

Державна премія України (1981).
Премія імені В.І.Вернадського (1975).
Заслужений діяч науки України (1986).

Помер 17.11.1987 р.

100 років тому народився ботанік, лісівник, член-кореспондент НАН України (з 1965 р.) **Федір Львович ЩЕПОТЬЄВ** (19.07.1906 р., с. Слобідка Алфьорівка, тепер Воронезька область, Росія). Закінчив Воронезький лісотехнічний інститут (1932). У 1933 — 1941 і 1946 — 1965 рр. працював в Українському науково-дослідному інституті лісного господарства і агролімеліорації (м. Харків), у 1966 — 1987 рр. — завідую-

чий кафедрою, з 1988 р. — професор Донецького університету.

Наукові праці стосуються дендрології, дендрофізіології, інтродукції, селекції і мутагенезу деревних порід, агролісомеліорації.

Заслужений діяч науки України (1982).

Помер 16.03.2000 року.

125 років тому народився видатний хімік, член-кореспондент НАН України (з 1939 р.) **Володимир Олексійович ІЗБЕКОВ** (20.08.1881 р., с. Погромне, тепер Волгоградська область, Росія). Закінчив Юр'євський (тепер Тартуський) університет у 1909 році. З 1909 по 1941 і з 1944 по 1962 роки працював у Київському політехнічному інституті, одночасно в 1931—1941 і 1945—1952 роках — в Інституті загальної та неорганічної хімії НАН України.

Наукові дослідження В.О. Ізбекова стосуються електрохімії розплавлених солей, хімічної переробки мінеральної сировини,

вилучення рідкісних металів з відходів виробництва. Він відкрив, що електрохімічні ряди металів у розплавлених солях відрізняються від ряду напруг металів у водних розчинах їх солей: кожному розпавленому електроліту відповідає свій електрохімічний ряд металів. Встановив наявність інших потенціалів розкладу в системах розплавлених солей, вивчав електроліз розплавлених солей з рідкими катодами. У 1941 році під його керівництвом вперше в СРСР було одержано індій.

Помер 20.03.1963 року.